

aneb aspoň určitá část ústavního jmění je n těmto účelům byla vyhražena, stížnost sama ani netvrdí a nemůže tedy již z tohoto důvodu osvobození se domáhati.

Bylo tedy právem stěžovateli odepřeno osvobození od dávky z přírůstku hodnoty, pročež slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 480.

Volební právo do obcí: I. * O námitkách, jež podatel-volič odvolal, není úřad povinen rozhodovati mocí svého práva dohlédacího. — II. * Volič, který podá námitky proti volbě, má právo je také odvolati; tvrdí-li politické strany, že námitky byly podány v dohodě s nimi nebo k jejich příkazu, nemá tento vnitřní poměr významu pro úřad o námitkách rozhodující.

(Nález ze dne 28. června 1920 č. 4465).

V ě c: Leopold Abraham v Hrotovicích a společníci proti ministerstvu vnitra v Praze stran volby do obecního zastupitelstva v Hrotovicích.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Proti volbě do obecního zastupitelstva v Hrotovicích, provedené dne 15. června 1919 podal námitky MUDr. Antonín J. Dne 20. září 1919 odvolal tento volič námitky, načež okresní správa politická v Mor. Krumlově usnesením ze dne 27. září 1919 čís. 14774 ustanovila volbu starosty, náměstků a obecní rady.

Do tohoto usnesení podali stěžovatelé jako zástupci volebních skupin stížnost, ve které uváděli, že MUDr. Antonín J. podal námitky jen jako zmocněnec volebních skupin a že je nemohl bez jejich souhlasu odvolati; když pak se to stalo, že mělo býti o námitkách, jejichž obsah úřad již na vědomí vzal, rozhodnuto z povinnosti úřední.

Zemská správa politická v Brně zamítla tuto stížnost a zamítnutí to bylo potvrzeno naříkaným rozhodnutím ministerstva vnitra.

Stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nepřiznal nejvyšší správní soud oprávněnosti.

Podle § 54 zákona ze dne 31. ledna 1919 čís. 75 sb. zák. a nař. může námitky proti volbě podati toliko v o l i č v obci oprávněný. Voličem jest podle § 1 téhož zákona pouze občan československé republiky určitého věku za ostatních podmínek zákona, které v daném případě na váhu nepadají. Voličem jest tudíž na rozdíl od zrušeného volebního řádu do obcí pro Moravu ze dne 15. března 1864 čís. 4 z. z. pouze osoba fysická a jenom takovou osobu sluší rozuměti pod slovem »volič« v § 54 cit. z. Volební strany nebo skupiny jsou proto z práva podati námitky proti volbě vyloučeny a nemohou je podati ani zmocněncem.

Námitky, o které jde, nebyly také ani formálně podány volebními skupinami, v kterémžto případě by byly musily býti zamítnuty pro nedostatek legitimace, nýbrž byly vzneseny MUDrem Antonínem J. jako voličem, který jen jako takový k podání námitek byl legitimován a jenž se označil také v záhlaví námitek výslovně jako »volič v Hrotovicích.«

Zda Dr. J. námitky tyto podal v dohodě nebo k příkazu organizací politických stran, jest okolností, jež se týká pouze jeho poměru vnitřního k dotyčné organizaci, pro úřad rozhodující o námitkách jest však úplně bez významu.

Jako podatel námitek byl MUDr. Antonín J. pánem své pře a oprávněn vzítí námitky zpět. Jakmile se to stalo, přivoděn byl právní stav, jakoby námitky vůbec nebyly podány. Tím se stala volba pravoplatnou a dohlédacímu úřadu nastala povinnost v § 59 vol. řádu vytčená, svolati nově zvolené členy obecního zastupitelstva k volbě starosty, náměstků a obecní rady. Naříkané rozhodnutí, schválivši a potvrdivši toto opatření, neprohřešilo se nijak proti předpisům zákona.

Pokud by se ve stížnostech stěžovatelů spatřoval návrh, aby úřady z dohlédací povinnosti úřední rozhodly o meritě námitek beze zřetele k tomu, že byly voličem, který je podal, odvolány, spočíval by v žádání tom nárok na výkon práva dohlédacího. Na výkon ten nemá však strana subjektivního práva a odepřením žádaného výkonu práva dohlédacího nebylo žádné subjektivní právo strany porušeno a jest stížnost po této stránce již proto nepřipustnou po rozumu § 2 zákona o správním soudě. Vzhledem k tomu nebylo třeba uvažovati, zdali dohlédací právo vyšších instancí volebních jde tak daleko, že by mohly volbu vykonanou i z úřední své moci zrušiti.

Musila proto býti stížnost jako bezdůvodná zamítnuta.

Č. 481.

Zabírání budov: I. * V řízení o zabránění budovy dle zák. ze dne 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. sluší, když byla budova prodána pod resolutivní výminkou, že nebude zabráněna, přiznati postavení strany jak dřívějšímu majiteli (prodávšímu budovu) tak i majiteli nynějšímu (kupci). — **II. *** Není podstatnou vadou řízení dle § 3 zák. z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n., nebyli-li k němu přibráni fideikomisární substituti nynějšího vlastníka. — **III. *** Předpisu § 1 zák. z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n., dle něhož jest zabránění přípustno jen pro účely veřejné, neodporuje, byla-li budova zabráněna pro účely lidové opery. — **IV. *** Zákon z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. nenařizuje imperativně, že by otázka vykázání místností pro uložení zařízení (§ 8) musila nezbytně dojíti svého vyřízení již v řízení zabíracím. — **V. *** Přidělení náhradních místností ve smyslu § 2 zák. z 11. června 1919 č. 332 sb. z. a n. není bezvýjimečně třeba, není-li zabráněním podmíněno přeložení sídla povolání dosavadního uživatele, nýbrž toliko (místní) obmezení rozsahu jeho podniku.

(Nález ze dne 28. června 1919 č. 5941.)

V ě c: Eduard Tichý a spolčníci v Karlíně, Emilie Grusová ve Vídni, Gustav Pley a Anna Heřmanová v Praze proti ministerstvu veřejných prací v Praze stran zabránění divadla Varieté v Praze.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají pro bezdůvodnost.